

Publicerad 2011-12-03 19:36 av kerstin skriver

*en text direkt ur märkligheten
*

det är inget fel på dig, du är bara annorlunda

hummern i saluhallen var röd och läcker, men alldeles för dyr för hennes plånbok, den vittnade om lyx och flärd, något hon inte ägde.

vitt vin, hummer, levande ljus, rutig duk på en flyttkartong. när de satt på golvet i lägenheten kändes det ändå lyxigt. gratineringen i gasugnen blev perfekt. rusig av vin och åtrå, båda visste de vart kvällen skulle ta vägen, men de väntade lite. allt för spänningen. mellan dem.

hon tittade på honom från fönstersmygen hon krupit upp i medan han tog disken, vackrare man fick man leta efter. skulle detta kunna vara vardag. var dag. sluta tänk, då blir det bara fel. säg inget, då blir det bara missförstånd. lagom, lagom för helvete, dra inga växlar på blickarna han ger, orden han säger med sammetsröst, smekningarna med öppen hand mot hennes röda kind. hon håller glaset med båda händerna, fast hon vet att det blir för varmt då. det gör inget, det är ändå snart urdrucket.

han torkade händerna på den blå kökshandduken, ställde ner hennes vinglas och lyfte ner henne från den säkra fönstersmygen.. lade henne mjukt på den enda möbel som fanns i rummet, en vit säng i ett i övrigt kallt rum, de robusta tegelväggarna var perfekt matchning mot hans händer. man brukar ju säga att händerna motsvarar manligheten. händer var något hon alltid gått igång på. undra vad han går igång på, tänk om hon inte var tillräckligt snygg, tillräckligt smal, tillräckligt. inte tänka nu, då kanske kontrollen slår till, tänk för fan inte nu. släpp taget, låt det hända, låt henne njutas, låt henne njuta. starka, kraftfulla mot hennes ljusa, mjuka hud. händer som plockade plagg efter plagg från hennes brinnande kropp.

cigaretten han tänder sticker lite i hennes näsa, om hon kisar så känns det som om hon är med på film. hon och hjälten, är han inte lite lik clintan. kanske. om man kisar. sluta tänk nu för i helvete, detta är verkligheten och innan morgonen är här är han borta fortare än en avlöning. hon somnar med näsan i hans håriga armhåla.

han lägger sina båda armar runt henne, tittar förundrat på den kvinna han nyss älskat, mjukt och hårt. hon som hittar alla fel på sig själv som han inte förstår. kvinnor. får de gå någon kurs när de är tonåringar på hur man hittar hundrafemtio fel som man sen kan dissa sig ner i det oändliga träsket av självömkan. och hur kom det sig att de sedan trodde att männen skulle vara deras räddare, från dem själva. märkligt. det var vad det var. men ikväll hade hon varit annorlunda. hon var tystare, mjukare, säkrare på sig själv. han gillade det. mycket. så mycket att han kunde tänka sig att äta frukost med henne. det var ovanligt. men hon var annorlunda, det var inget fel på henne. hon var bara annorlunda. i kväll.

mellan tuggorna på ostmackan frågar hon vad som är fel, varför han tittar på henne så. då säger han med mjuk röst att det inte är något fel på henne, hon är bara annorlunda.

det är då hennes hjärta smälter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten